

СЛОВО РЕДАКТОРА

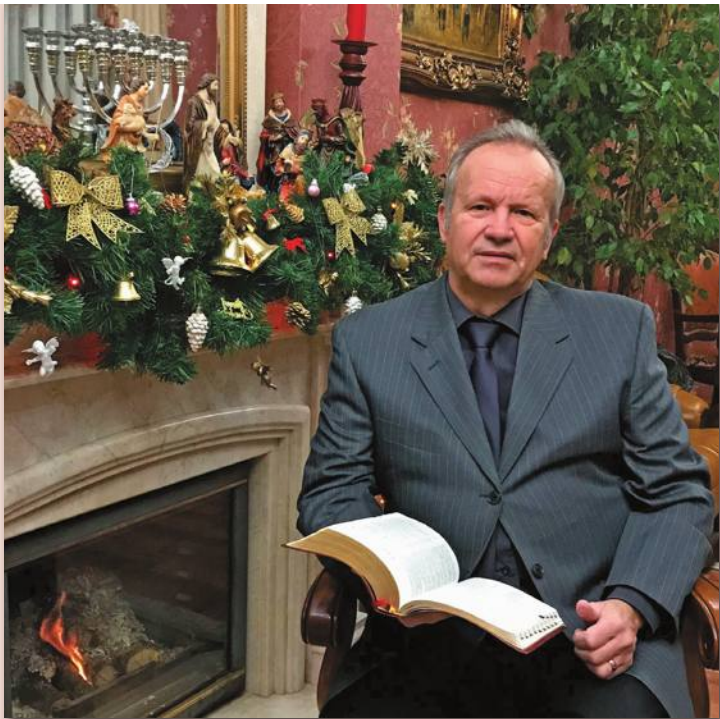
ЩЕ РАЗ ПРО ЩАСТЯ

Ісус - на нашому боці!

З неймовірною швидкістю минають дні, роки, століття. Ось і настав 2019 рік, розгорнулася ще одна сторінка нашого буття...

Слово Боже каже, що життя людини - як пара, що на мить з'являється і миттю щезає. І жоден з нас не знає, скільки нам ще залишилось, усім зрозуміло, що кожен прижитий день наближає нас до кінця земного життя.

Такий підрахунок може привести до повного відчаю. Але є в Біблії персонаж, котрий думав інакше. Звертаючись у молитві до Бога, він просив, щоб Бог відкрив перед його очима всю течію земного життя, але не для того, щоб сумувати, а щоб набутися «мудре серце». «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 89 (90):12).

Ми живемо в нелегкий час, час війни та агресії, час вибору національної долі, час міжнародних та релігійних протистоянь, реальних кровопролиттів, кримінального загострення та корупції, час катаклізмів, стихійних лихоліть, комп'ютерних катастроф. Слово Боже називає все, свідками чого ми є сьогодні, останніми часами. Тож варто задуматися, яка ціль нашого життя на землі.

Справжній смисл людського буття відкриває нам Євангеліє. У Нагірній проповіді Спаситель в тезисній формі проголошує свого роду Маніфест щастя. Він часто вживає тут слово «блаженство» як найвищу форму щастя.

«Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне». Мова не про духовну бідність, злидні, духовну слабкість - мова про блаженство усвідомлення своєї убогості порівняно з багатством, котре сховане у Бозі. Щаслива та людина, котра усвідомлює свою духовну вбогість, свою залежність від Бога, свою потребу в допомозі згори.

«Блаженні засмучені, бо вони будуть втішені». Але хіба Євангеліє не закликає всіх віруючих завжди радіти в Господі? Так, проте є блаженний смуток, блаженні сльози! Такими сльозми плакав Христос над долею Єрусалима і смертю Лазаря! Тобто Він плакав з тими, хто плаче, до чого Євангеліє закликає і нас.

«Блаженні лагідні, бо землю впадкують вони». Лагідність - м'якість, але зовсім не слабкість і безвольність. Це властивість Христа, Котрий «кочеретини надломленої не доломить і гноту тліючого не догасить». Це дивовижна сила, котра завойовує людські серця! «Блаженні голодні та спрагнені правди,

бо вони нагодовані будуть». Праведність - це правильні взаємини з Богом. Це не безгрішність, але прагнення до звільнення від гріха.

«Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть». У молитві «Отче наш» ми промовляємо: «Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». У притчі про двох боржників Христос ясно говорить, що той, хто не прощає, не може сподіватися на прощення Боже. Ось чому «немилосердний

не тільки там - вони побачать Його лицем у лице і будуть бачити Його вічно!

«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть». Небесний Отець - Бог миру. І Його сини й дочки повинні бути миротворцями. Мерзота перед Господом - той, хто сіє розбрат і чвари (Прип. 6:19).

«Блаженні вигнані за правду... Блаженні ви, як ганьбити вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лише ради Мене». Що означає - «ради Мене»? Упродовж всієї історії християнства учнів Христа переслідували, лихословили. І всі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть гнані й переслідувані. За що ми терпимо зневагу і приниження? Скільки людей вважали себе «мучениками» за Христа, а насправді були мучениками за своє нехристиянське життя. Гоніння за Христа - це найвища нагорода, наші духовні ордені і привід для невимовної радості.

Якщо ми покірні Слову Божому, якщо шукаємо найперше Царства Божого (праведності, миру і радості у Св'ятому Дусі) і правди Його, то обов'язково знайдемо своє щастя і ціль свого життя.

Тож нехай Новий рік з перших же днів стане для вас, дорогі читачі, початком нового життя - життя, повністю посвяченого Господу Ісусу. І неважливо, що залишилося позаду і скільки жажливих помилок ви здійснили. Христос простить і помилює, якщо ви щиро визнаєте свої гріхи і покаєтесь у них.

Хай новорічним подарунком для вас стане звістка про те, що Ісус Христос заплатив ціну за всі ваші гріхи і зазнав покарання за всі ваші провини. Він заплатив за все сповна, даруючи вам можливість почати життя заново. Прийміть цей дарунок, звернувшись до Господа в молитві: «Отче Небесний! Дякую за жертву Твого Сина на хресті. Ісусе, прости мені всі мої гріхи і дай сили більше не грішити. Увійди в моє серце і будь Господом всього мого життя». Якщо ви помолитесь щиро, вас чекають щасливий Новий рік, щасливе нове життя і нові Божі благословення.

А ми безмежно вдячні Господу за честь служити вам, сіючи насіння живого і вічного Божого Слова. І радіємо, що наша газета змогла стати потужним світлом, вказуючи на дорогу до спасіння серед штормів та ураганів цього світу.

Ми і надалі будемо робити все для того, щоб наше слово несло надію в Ісусі Христі, тішило душу і скеровувало до Єдиного Того, Хто спасає від влади гріха і пекла, від влади вічної темряви і вічної смерті.

І в ці різдвяно-новорічні свята прийміть наші щирі вітання.

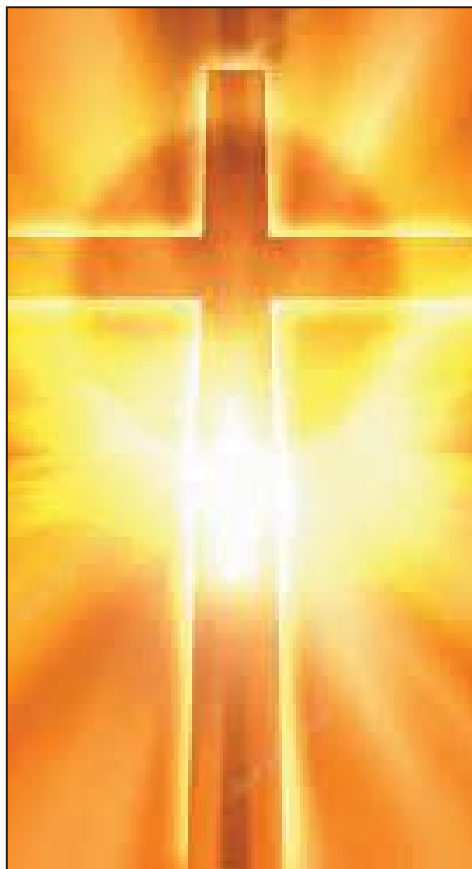
З Різдвом Христовим, Новим роком Вітаєм, браття й сестри, щиро!

Хай Бог керує кожним кроком, Хай серце наповняє миром! Хай тішать рідні, друзі, діти, А віра з кожним днем міцніє. Бажаєм Господом радіти, А Він хай вами порадіє!

Божого миру вам, Божого благовоління і щедрих благословень! Хай світло Божої любові досягне сердець усіх ваших рідних і близьких.

Олег КАРПЮК.

Людині властиво цікавитися майбутнім. Особливо коли рік приходить до завершення, а в щоденнику або на календарі - всього кілька останніх сторінок. Стає очевидним, що багато із запланованого вже ніколи не буде виконано - час минув. З другого боку - приємне відчуття вдячності Богу: щось встиг зробити, рік не пройшов даремно.

Апостоли якось запитали свого Учителя: «Коли це буде?». Питання не стосувалося наступного нового року. Їх цікавило головне - яка ознака Його приходу? (Мт. 24:3). Відповідь Ісуса починалася словами: «Бережіться, щоб хто вас не звів!»

На нашу долю випало жити у складний час - час свободи й всюдозволеності. З кожним минулим роком все більше стираються межі між дозволеним і гріховним, між вірою і релігією, світлом і темрявою. Тож нехай застереження Сина Божого - бережіться - буде головним знаком на життєвому шляху Нового року.

Бог дозволив пройти ще один відрізок земного шляху! Вічність стала ближчою на один рік! Оглядаючись у рік минулий, згадуємо: війна, пожежі в Каліфорнії, землетруси, цунамі, біженці... «Що було б, коли б Господь не був з нами?» (Пс. 123:2).

Це питання кожен має право поставити собі, і кожен може дати відповідь! Він буде з нами і в наступному 2019 році! Він Незмінний - учора, сьогодні, повік! Тож заховайтеся в Ньому! З Різдвом Христовим, з Новим роком вас, друзі!

Микола СИНЮК.

Уроки минулого... СТОР. 2

Правда про Різдво СТОР. 4

ВЕЛИКА ТАЄМНИЦЯ СТОР. 6

КОЛИ СВЯТКУВАТИ РІЗДВО СТОР. 7

«Довіра Богові - надійний захист від страху».

Михайло ПАНОЧКО: «ХАЙ УРОКИ МИНУЛОГО ПОСЛУЖАТЬ ДЛЯ НАС ДОБРОЮ НАУКОЮ...»

На порозі Нового року так хочеться вірити в диво. Хочеться залишити всі свої негаразди, проблеми і болі в році минулому і увійти прийдешнє з чистим аркушем душі. Але чи залежить щось від нас, щоб рік новий був успішним?

Про це ведемо розмову зі старшим єпископом Української Церкви Християн Віри Євангельської Михайлом Паночком.

– Чи вірите ви в диво?

– Так, вірю. Найбільше диво в моєму житті – те, що Господь простив мені гріхи і спас мою душу.

– На порозі Нового року завжди хочеться вірити, що коли не з нового понеділка, то принаймні з нового року вдасться змінити життя на краще. Чи таке можливе?

– Люди очікують, що в новому році почнеться нове життя, будуть реалізовані нові плани, досягнені нові цілі. Але якщо ми налаштовані здохнути це самотужки, то навряд чи це станеться. Але якщо покладемо надію на Господа, то все може змінитися. У цьому життєвому морі дуже важко плисти без компаса, без того, Хто всім керує. Якщо Капітаном нашого життєвого корабля буде Господь, усе в нас буде добре.

– Минулий рік для багатьох українців видався нелегким. Але майбутнє лякає ще більше. Чого варті тільки попередження про незворотні процеси, викликані глобальними змінами клімату. Чи можете ви потішити нас якимись добрими новинами.

– Так, тривожних звісток не бракує. Але вони мене не тривожать. І хотів би, щоб ніхто з українців теж не тривожився. Ісус сказав: «Хай не тривожиться ваше серце. Віруйте в Бога і в Мене віруйте». Те, що відбувається, закономірний наслідок людської діяльності: міняється клімат, виникають революції, незгоди і протистояння. Це не Божа робота, але Він дав людині свободу, поставивши її паном над землею (див. Буття 1:26), довіривши володіти усім на землі. Бог створив людину повноправним господарем на землі, щоб вона раділа, тішилася Богом і мала в серці повну гармонію.

Але гріх це все зруйнував, відділив людину від Бога, і тепер всі проблеми можна оцінювати за двома критеріями. Якщо більшість людей будуть грішити і чинити зло, воно проросте

бур'яном і закінчиться війнами і катаклізмами, бо що сіє людина, те вона й пожне.

Якщо ж більшість людей будуть наворачтатися до Бога, Бог буде їх благословляти. Так говорить свята Біблія. І є багато прикладів цього в історії людства. Не Бог є причиною біди, а людина.

– У році, що минув, в Україні сталася подія, значення якої ми до кінця ще не розуміємо. Мова про надання Православній Церкві в Україні статусу незалежної. Як ви як старший служитель Євангельської Церкви оцінюєте цю подію?

– Одразу ж після обрання предстоятелем Церкви я надіслав митрополиту Епіфанію привітання, вітаючи його з цією важливою подією. І побажав, щоб Церква розвивалася і розквітала, щоб Бог благословив її. Бо давним-давно назріла потреба мати в Україні незалежну Церкву. Це позитивна подія, головне – щоб людське втручання не спотворило цей позитив. І загалом ми очікуємо від цього важливих змін у суспільстві. Єдине, від чого я хотів би застерегти, – щоб цей процес не був заполітизований і щоб у керівництві Церкви розуміли, що Церква буде розвиватися лише тоді, коли буде близькою до Бога, а не до якогось політичних механізмів чи навіть державної підтримки. Сам Господь сказав: «Без Мене нічого робити не можете ви».

– Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій, у якій ви представляєте УЦХВЕ, оголосила 2019 рік Роком сім'ї. Невже це найбільш актуальна тема нашого суспільства?

– Рік 2018 був Роком Божого Слова. В Україні відбулися просто унікальні заходи. Скажімо, на Софійській площі безперервно упродовж 72 годин читалася Біблія – від Буття до Об'явлення. Її читали різні люди – від політиків, депутатів і священників різних конфесій до простих людей. Ще одна акція – створення рукопису Біблії, у якому вже взяли участь сотні і сотні українців. Було також проведено багато круглих столів, багато різних заходів, ціль яких була одна – щоб наш народ полюбив Боже Слово, цю Конституцію всіх християн незалежно від конфесійної належності, яку досі так мало людей, на жаль, читають. А це головне джерело нашої віри, за яким має будуватися кожна церква і згідно з яким спасаються наші душі.

На зміну року Божого Слова приходить Рік сім'ї. І це не випадково – питання сім'ї Біблія піднімає на непорушну висоту. Відносини між чоловіком і жінкою, дітьми і батьками на інших засадах, ніж біблійні, побудувати неможливо. Але у зв'язку з євроінтеграцією частина європейських дипломатів нав'язують нам так звану гендерну ідеологію. ВРЦіРО задекларувала своє ставлення до цих явищ. І всі члени ВРЦіРО в цьому питанні одностайні – і католики, і православні, і протестанти, і юдеї, і мусульмани в один голос заявили про свою підтримку нормальної сім'ї. Усі інші формати стосунків – аморальні, проти-природні, гріховні і нелюдські. Водночас сім'я, де народжуються діти, – стала для пропагандистів гендерної ідеології такою собі кісткою в горлі.

І під приводом проблеми насилля над жінками (її буцімто вирішує Стамбульська конвенція) просувають поняття гендеру і свої гріховні тези в українське суспільство.

Але невже українське законодавство не в змозі захистити наших жінок від насильства? І лише підписання тої конвенції вирішить проблему? Багато європейських країн, і серед них наша найближча сусідка – Польща – відмовилися від підписання цієї конвенції. Та це не означає, що там не вирішують проблеми насилля.

Загрози для сім'ї сильнішають не тільки з боку гендерної ідеології. Добрі стосунки в сім'ї руйнують алкоголь, наркоманія, подружні зради, заробітчанство тощо. У результаті маємо 100 тисяч сиріт при живих батьках (з усіх 116 тисяч сиріт). А якщо буде зруйнована сім'я – країна буде зруйнована. Содом і Гоморра – яскравий приклад для нас.

Тому я закликаю всіх берегти сім'ю. Навіть найбільш людиноненависницькі режими – ні комуністичний, ні фашистський – не чіпали інститут сім'ї. Сьогодні ж проти сім'ї ведеться потужна пропаганда і війна, всі сили кинуті на війну зі святих – де народжуються діти, де вперше промовляються прекрасні слова «мама» і «тато», де формується нація, де виростають президенти і депутати, лікарі і вчителі, де розвиваються прекрасні стосунки в шлюбі, які є прообразом вічних стосунків Христа і Його Церкви.

Без сім'ї немає майбутнього, тому цей наступ на сім'ю має нас консолідувати, об'єднати і застерігати. Хай уроки минулого послужать для нас доброю наукою задля майбутнього.

– Чим запам'ятався минулий рік особисто вам.

– Це був дуже цікавий рік. Доброго було більше, ніж поганого, – головне дивитися під правильним кутком зору. Найперше – в Україні відкрито звучить Слово Боже. Це видиме благословення для нашої нації. У школах може викладатися християнська етика.

У Києві ми провели Сімейну ходу – величезна колона православних, католицьких, євангельських християн пройшла центральними вулицями Києва, засвідчивши підтримку українського суспільства біблійного, Божого формату сім'ї і сімейних цінностей. Це було справді величне свято. Через католицьке радіо «Марія» інтерв'ю, яке брали в мене і в інших учасників Ходи журналісти, одразу ж транслювалося по всій Україні.

Ще одна важлива подія – з нагоди святкування 1030-річчя хрещення України-Русі на місці, де, за переказами, хрестив людей князь Володимир, ми охрестили 500 новонавернених з наших церков, які виявили бажання здійснити обряд водного хрещення згідно з настановами Святого Письма. То було потужне велелюдне свято, інформацію про яке надали ряд ЗМІ.

Другий рік поспіль на Хрещатику ми святкували День подяки Богові – ця подія збирала десятки, а то й сотні тисяч українців з усіх кутків нашої держави.

У Київському палаці спорту був проведений Національний день молитви за Україну, в якому взяли участь вісім тисяч віруючих людей. Ми молилися про мир, про владу, про припинення

війни, про подолання корупції, про наших дітей і молодь, про майбутнє України. І такий день молитви за Україну плануємо проводити щороку.

Взагалі, євангельські християни роблять особливий акцент на молитві. По-перше, тому, що багато молився Сам Ісус. А по-друге – це унікальна можливість спілкуватися з Богом, відчувати Його присутність, Його любов і доброту, а також отримати відповідь на своє прохання, вгамувати біль своєї душі.

Ми годували голодних, перев'язували поранених, відправляли сотні тонн гуманітарної допомоги на схід країни, зв'язали Добру Новину, проявляли милосердя і любов до нездолених – словом, як і кожного року, всі наші церкви старалися світити світлом Христа.

– Нашу розмову ми розпочали з питання про диво. Чи кожна людина може пережити оте найбільше диво свого життя?

– Згідно з Писанням – а ми свою віру будемо лише на Писанні – Бог хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди. Бог створив кожну людину і кожній бажає добра, а добра без Бога не буває. Так, людина може заможнотити, маючи все необхідне – дім, транспорт, гроші тощо. Але все це важливе лише для земного життя. А воно таке швидкоплинне. І ціль приходу Ісуса Христа на землю – ошчасливити кожну людину. Але не кожна людина цього хоче. Немало людей не проти бути щасливими – але без Бога. Ні, вони не проти Бога – хай Він там десь буде, у храмах на великій святі. Але хай не втручається в моє життя. А коли вже припече – тоді я до Нього піду.

Це не відповідає біблійним засадам. Господь хоче жити у наших серцях, а не в храмах, збудованих начебто в Його ім'я. Навіщо Господу храм, коли в наших серцях немає для Нього місця...

Йому не потрібне золото – Йому потрібне

наше серце. І саме за серце людини розгортається найбільша битва. А людина готова помістити Його в храм, повісити на стіні ікону, а серце своє тримає закритим.

Господь стоїть біля дверей нашого серця і стукає. І щоб побачити найбільше диво свого життя, треба відчинити перед Ним ці двері. Ісус хоче створити Свій храм у наших серцях. Та коли ми Його не впускаємо – ми християни без Христа. А це нонсенс!

Диво відбудеться тоді, коли ми у простій і щирій молитві запросимо Ісуса увійти в наше серце і наше життя. З цього починається правдиве християнство. У належу Ісусу, а Він належить мені!

Розмову вела Людмила БЕНДУС.

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ОБЛАСНИЙ ФОРУМ СІМ'Ї

Старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко виступив з промовою на Київському обласному форумі сім'ї.

Захід, організатором якого виступив громадянський рух Київської області «За сім'ю», підтримали Київська ОДА, обласна рада та низка урядових і неурядових організацій, а також Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО).

Сімейна політика повинна стати частиною політики національної безпеки і оборони. Світ почне змінюватися на краще, коли українські сім'ї втілюватимуть Божий задум. Така країна стане сильною морально, духовно і процвітатиме економічно!

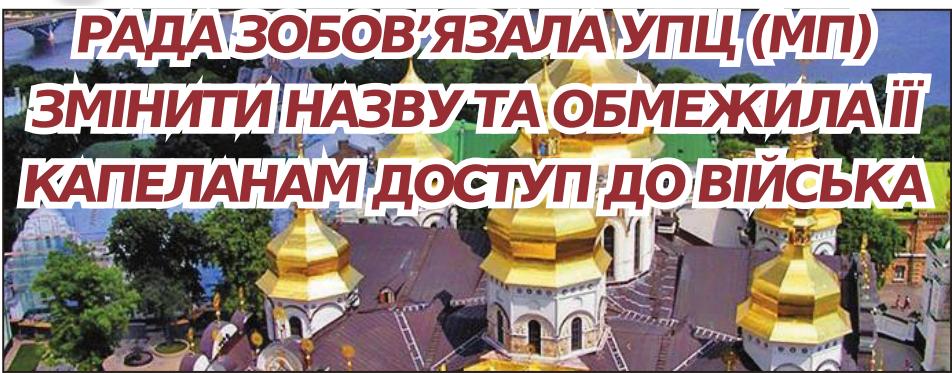
Під час дискусії учасники форуму обговорювали Національну сімейну стратегію, вітчизняні програми і ресурси, а також ділилися практичним досвідом щодо формування свідомого батьківства та зміцнення інституту сім'ї. Делегати обговорили проблеми

і методи державної сімейної політики, сучасні загрози і шляхи захисту традиційної сім'ї, освітні та просвітницькі програми тощо.

Як підсумок Форуму була прийнята Резолюція до органів центральної і місцевої влади на захист прав сім'ї в Україні. Було також представлено план заходів із розвитку інституту сім'ї у Київській області на 2019 рік.

Аналогічні форуми вже пройшли у 12 областях України. Другий Всеукраїнський форум сім'ї заплановано на березень 2019 року.

chve.org.ua.

РАДА ЗОБОВ'ЯЗАЛА УПЦ (МП) ЗМІНИТИ НАЗВУ ТА ОБМЕЖИЛА ЇЇ КАПЕЛАНАМ ДОСТУП ДО ВІЙСЬКА

Верховна Рада прийняла як закон проект № 5309, який вимагає змінити назву релігійних організацій, що входять до структури релігійного об'єднання, керівний центр якої перебуває в державі-агресорі.

Задані зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» проголосували 240 парламентарів, зокрема: 95 – від БПП, 68 – від «Народного фронту», 28 – позафракційних, 18 – від Радикальної партії, 16 – від «Самопоміччя», 9 – від «Батьківщини», 4 – від групи «Воля народу». Проти голосували депутати фракції «Опозиційний блок», а фракція «Відродження» здебільшого відмовилася від голосування, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Відповідно до змін до ч. 8 статті 12 Закону, входження релігійної організації до релігійної організації, керівний центр якої перебуває в державі-агресорі, визначається у разі наявності однієї з наступних ознак:

1. Вказівка у статуті релігійної організації, що діє в Україні, про входження до структури такого закордонного релігійного об'єднання.

2. Вказівки у статуті закордонного релігійного об'єднання про входження до її структури релігійної організації, що діє на території України, а також підлеглість у канонічних і організаційних питаннях.

3. Вказівки у статуті закордонного релігійного об'єднання про передбачене обов'язкове входження керівників (повноважних представників) релігійної організації, що діє на території України, до статутних органів управління зазначеного закордонного релігійного об'єднання.

У такому разі релігійна організація, що діє в Україні, зобов'язана у своїй повній статутній назві відображати належність до закордонного релігійного об'єднання шляхом обов'язкового відтворення у своїй назві повної статутної назви такого релігійного об'єднання.

Важливо відзначити, що під країною-агресором розуміється Російська Федерація, що виходить із Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України».

Перехідними та прикінцевими положеннями прийнятого Закону передбачається, що Міністерство культури України протягом одного місяця з дати набуття чинності цих змін проводить релігійнознавчу експертизу зареєстрованих статутів релігійних організацій (об'єднань) з метою перевірки їх назви на відповідність новим вимогам Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Після цього Мінкультури має публічно через офіційне видання «Урядовий кур'єр» та письмово поінформувати релігійні організації, в назві яких знайдена невідповідність Закону, про необхідність у строк не пізніше трьох місяців внести до свого статуту відповідні зміни та подати їх на реєстрацію у встановленому порядку.

Якщо протягом чотирьох місяців (для релігійних громад – дев'яти місяців) з дати набуття чинності прийнятого Закону релігійна організація не внесла передбачених законом змін до своєї офіційної назви та не подала відповідних змін до свого статуту на реєстрацію, то її статут втрачає чинність у частині, якою визначається повна офіційна назва релігійної організації.

Прийнятий Закон передбачає, що може бути обмежено доступ священнослужителів, релігійних проповідників, наставників релігійної організації, яка входить до складу релігійного об'єднання країни-агресора, до частин, з'єднаних збройних сил та інших військових формувань України у місцях їхньої дислокації, а також можуть бути інші обмеження, передбачені Законом.

З дискусії, яка відбулася в парламенті перед голосуванням прийнятого Закону, стає зрозуміло, що він вплине передусім на Українську Православну Церкву, яка перебуває в єдності з Московським патріархатом.

ДЕ ЖИВЕ БОГ?

Усе більше і більше в нашій державі храмів, домів молитви, інших культових споруд – словом, місць, призначених для проповіді Слова Божого та поклоніння Богові. Проте, спостерігаючи за життям та поведінкою представників різних християнських конфесій, інколи складається враження, що багато хто з них відвів Богові місце саме в церковних спорудах і не більше, адже тільки там такі християни усвідомлюють, що стоять перед Богом, і з вірою в Його присутність звершують молитву, діляться з Ним своїми переживаннями і труднощами. А поза межами церковних споруд цього не існує.

Чому таке спостерігається? Мабуть, тому, що для Бога не надається місця, яке б Він міг не тільки навідувати, але й постійно там перебувати, жити, в якому було б відчуття постійної Його присутності.

У Діях святих апостолів зазначено: «І Соломон збудував йому дім. Але не в рукоутворінні Всевишній живе...» (Дії 7:48).

Коли двоє з учнів Івана Хрестителя дізналися від нього, що Ісус – то Агнець Божий, що пішли услід за Ним і на Його запитання: «Що шукаєте?» відповіли: «Учителю, де Ти живеш?». Далі розповідається, що вони пішли і побачили, що це за місце.

Те місце оповите загадковою та невідомістю. Чи не тому, що більше, ніж деінде, Він перебував в домах тих людей, які Його з нетерпінням чекали та мали потребу саме в Ньому? В Євангелії від Івана сказано: «І кожний пішов до свого дому. Ісус же пішов на гору Олівну» (7:53-8:1).

Кожен повернувся у свою оселю, де склався особливий мікроклімат, панувало неповторне духовне середовище. То було місце, де діють певні правила та порядки, де кожен куточок близький серцю та знайомий... А Ісус пішов на гору Олівну. Може, там був Його дім?

Адже не раз ми зустрічаємо Його саме на цій горі, на вершині якої Він проводив час із Своїм Небесним Отцем, виливав Йому біль Свого серця і отримував силу. Там почувався Він, напевно, як кожен із нас у себе вдома після довгих подорожей та розлуки із рідними.

Ісус Христос зустрічався з багатьма людьми, вирішував їхні проблеми, оздоровляв, навчав... Проте в їхньому житті Він з'являвся і зникав. На відміну від таких людей двоє учнів Івана Хрестителя хотіли більшого – знати, де те місце, в яке б вони при потребі могли прийти будь-якого часу, де могли б завжди знайти Ісуса, бути там разом. Їм потрібна була впевненість в тому, що вони ніколи не втратять Його.

Надійшло та незмінного місця для зустрічі та зближення із Богом – ось чого не вистачає нинішньому християнству. Якось, розмовляючи з самарянкою, Ісус сказав: «... прийде час і настав уже, коли істинні поклонники будуть поклонятися в дусі та правді». А це означало, що відпадала необхідність шукати Бога в тому чи іншому місці. Бог передбачив шлях, завдяки якому можна було б тісно поєднатися з людиною: «... вселюся в них і буду ходити в них, і буду

їхнім Богом...» (2 Кор. 6:16).

Один із фарисеїв заявив: «Учителю, я піду за Тобою, куди б Ти не пішов». На що Ісус відповів: «Лисиці мають нори, а птаство небесне – гнізда, а Син же Людський не має де й голови прихилити» (Мт. 8:19-20). Сьогодні багато таких, які готові нібито йти за Ним, проте місця у своєму серці, у своєму домі для Нього не надають.

Дя Ісуса знайшлося місце в домі Закхея і Марти, Симона і Левія... Дім, де Він з'являвся, наповнювали мир та спокій, там зникали недуги і вирішувалися проблеми...

Апостол Павло у Другому посланні до коринтян пише: «Бо ви – храм Бога живого» (6:16). Але, виходячи з контексту цього розділу послання, очевидним стає, що таким храмом для Нього можна бути лише тоді, коли не маєш нічого спільного з невірством, беззаконням, темрявою, ідолами, нечистотою.

Сучасникам Сина Людського потрібно було шукати зустрічі із Ним, мандрувати містами та селами, аби залишатися в колі Його найближчого оточення.

Сьогодні ж недостатньо церковної споруди, щоб задовольнити потребу людини в спілкуванні з Богом та в стосунках із Ним, бо Він нині «стоїть біля дверей та стукає» (Об. 3:20). Кожному зокрема потрібно подбати про те, щоб відвести у своєму особистому житті та серці місце, яке б Він займав, і не просто для того, щоб час від часу навідувати його, а щоб постійно там перебувати, діяти і жити.

І тоді з певністю можна буде стверджувати услід за апостолом Павлом: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 3:20).

Ігор КРОЩУК.

БЛАГОСЛОВЕННЯ - У НАШИХ РУКАХ

Кожна людина на землі, незалежно від національності, віку, соціального чи матеріального становища, прагне бути щасливою. А от чи знайшло людство за всю свою історію формулу щастя? Найбільш вдало про це висловився В. Шекспір: «Щасливим або нещасним вас робить не те, що ви маєте або не маєте, а те, що ви думаєте про це».

На початку своєї кар'єри Елвіс Преслі говорив, що коли він буде відомий на весь світ та багатий, тоді він стане щасливим. За два тижні до його смерті журналісти запитали його на прес-конференції: «Ви досягнули того, про що мріяли, – вас знає увесь світ як короля рок-музики і ви дуже багатий. Ви щасливі?». Елвіс відповів: «Я самотній, як пекло».

Біблія говорить: «І був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя» (Бут. 39:2). Ось відповідь, яку шукають усі люди, а виявляється, це не секрет, це записане на сторінках Біблії ось уже 3500 років. І кожен, хто читає Святе Письмо, розуміє, що без Бога неможливо бути щасливим.

У п'ятому вірші цього ж розділу написано, що Бог благословив увесь дім єгиптянина і навіть, його поле через Йосипа. Тому коли Бог з тобою, ти не лише будеш благословеним, а й станеш благословенням для інших.

Звідси робимо висновок: якщо я не маю бажання і часу помолитися зранку і «взяти з собою» Ісуса на цілий день, то від цього гірше буде тільки мені. День не буде настільки успішним, наскільки міг би бути, якби зі мною був Бог. Багато хто каже, що щастя у Бозі, але мало хто йде до Нього, щоб отримати те, що Бог хоче дати кожній людині.

А що ж треба зробити, щоб Бог був зі мною? Написано: «Господь з вами, якщо будете з Ним, і якщо будете Його шукати, дасть вам знайти Себе. А якщо ви полишите Його, полишить Він вас!» (2 Хр. 15:2).

І ще написано: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:33).

Бог хоче благословити тих, хто шукає Його (2 Хр. 16:9) і навчити шукати Його тих, хто не шукає (1 Хр. 15:13). А якщо ви полишите Його, то й Він полишить вас (2 Хр. 15:2). А це дуже небезпечно, що ми й бачимо на прикладі ізраїльського народу (Чис. 14:34).

Тому шукайте Його – і Він буде з вами!

Дуже показовий приклад Йосафата, царя Юдейського (2 Хр. 17:3-5). Бог був з ним, тому що він ходив дорогами батька свого Давида і не шукав Ваалів (вірш 3). У нього були батьки, які протиставили Богу, але він взяв приклад з Давида. Так само і нам варто брати приклад з героїв віри, а не зірок естради. Бо коли ми поклонялися богам на стіні, а тепер – богам на сцені. Та існує лише один Бог і один Цар, перед Котрим схилиться всяке коліно (Фил. 2:9-11).

Бог був з Йосафатом ще й тому, що він звертався до Бога і «ходив за Його заповідями» (вірш 4). Як я можу виконати заповіді, якщо їх не знаю? Як я можу знати волю Божу, якщо не читаю Його Слова, де вона й записана? Наше щастя залежить від виконання Слова Божого (Іс. Нав. 1:8; Пс. 1:1-3; Об. 1:3).

Тому й справді наше щастя – у наших руках. Хочеш бути щасливим – живи так, щоб Бог був з тобою і щоб Йому не було соромно за твоє «християнство».

Живи для того, для чого призначив тебе Бог. А Він хоче, щоб ми всі були щасливими – «Едем» перекладається як «насолада». І лише від нас залежить, чи вибираємо ми це щастя.

Олександр ПАСТУШАК.

Політики і політикани: у чому різниця

Політика – це, насамперед, побудова відносин між людьми, відносин між країнами. Справжнім політиком, здатним гармонізувати ці відносини, людину роблять глибокі переконання і принципи, які вона готова відстоювати навіть ціною власного життя. Якщо політичний діяч не впливає на відносини між людьми, не робить їх кращими й чистішими, не стає прикладом для свого оточення та носієм висоморальних принципів, – то це не політик, це політикани.

Що може дати суспільству людина, котра бере зобов'язання – і не виконує, обіцяє – і не робить? Сьогодні термін «політик» девальвований, і на те є дуже вагомі причини. А проте основи успішної й конструктивної політики закладені в Біблії давним-давно.

Перші президенти США прекрасно знали ці принципи, і в результаті була побудована супердержавна. На жаль, наші політики ніколи не цікавилися основами успішної політики. У результаті маємо те, що маємо. Але є вихід. Можна все поправити – були б тільки бажання та добра воля.

Щоб бути успішним політиком, насамперед потрібна мудрість, яку людині дарує Бог, коли вона Його про це попросить: «Простіть – і буде вам дано, шукайте – і знайдете, стукайте – і відчинять вам» (Мт. 7:7).

Друга необхідна умова – це чесність, без неї нікому довіряти не будуть. Ця складова портрету справжнього політика протистоїть хабарництву, яке буйним цвітом квітне в Україні і штовхає до хаосу та соціальних потрясінь.

Третє – треба навчитися говорити правду, любити правду і чинити справедливо.

Це запорука успіху у всіх сферах життя і діяльності.

Четверте – необхідно дбати про майбутнє, про завтрашній день, а він – у руках молодого покоління. Від того, чим живляться наша молодь і наші діти, залежить доля нашої держави.

Щоб зростити здорове, мудре та сильне покоління, потрібна здорова, духовна і культурна пожива. А вона закладена в «Основах християнської етики» – посібнику, який розробили шість християнських Церков і затвердили в Міносвіті.

На жаль, цей предмет не є обов'язковим, а варто б зробити його таким. І тоді в Україні виростуть наші «Вашингтони з святом та праведним законом», про яких так мріяв Т. Шевченко.

Вибіримо шлях мудрості, чесності, справедливості, і нашому успіху будуть заздрити країни світу, бо таку дорогу рясно благословить Господь, а інші шляхи Йому не до вподоби!

З виступу старшого єпископа ЦХВСУ Михайла ПАНОЧКА під час парламентських слухань.

ВІРУЮ

Тетяна Сердюк: «В Уганді ми залишили часточку наших сердець»

Уганда... Її називають зеленою перлиною Африки. Ніколи навіть не мріяла поїхати туди, але в Господа на це був Свій досконалий план.

Оскільки я координатор відділу євангелізації дітей та підлітків УЦХВЄ, завжди у русі, часто буваю і на заході, і на сході України. А влітку чоловік моєї подруги (проповідник з Індії Метью Каллукадавіл-Абрахам) запросив нашу команду євангелістів поїхати з ним в Уганду. Його, у свою чергу, покликав один місцевий пастор, який дуже стурбований становищем дітей у країні.

Стали готуватися... Збирали інформацію про Уганду, фінанси, адже переліт коштує недешево. 60% населення Уганди – діти та підлітки до 15 років. На кожну жінку там припадає шестеро дітей. 90% дітей голодують, хворіють, тяжко працюють. Вже з 13 років дівчатка починають народжувати. Багато дітей помирають від СНІДу і малярії.

Африканські парадокси: церкви без Біблії

І от команда з трьох чоловік ступила на африканську землю в міжнародному аеропорту Ентеббе. Тоді і розпочалася наша місіонерська поїздка, яка тривала три тижні.

За статистикою 42% населення Уганди – протестанти. І, готуючись до поїздки, я питала себе і Бога: чому ж тоді я їду туди, чим можу послужити Уганді, якщо навіть в Україні менший відсоток протестантів? Виглядає, приказка: «Не все то золото, що блищить» дуже актуальна тут. Більшість церков в поселеннях угандійців – це невеличкий намет, куди люди збираються потанцювати. І першими на звук музики прибігають діти, за ними і батьки. Танцювати африканці можуть годинами.

Складається враження, що у своїх ритуальних танцях якомусь богові вони лише змінили ім'я на Ісус (Ісус). Більшість людей не мають Біблії вдома, хоча вона продається на вулицях і в супермаркетах. У кого Біблія є, той і пастир, і апостол. Вчення в церквах теж відсутнє, люди навіть не знають до пуття, Хто такий Ісус і що Він зробив для людства.

Угандійці не вивчають Слово Боже і, як наслідок, не живуть згідно зі Словом. Аморальність, перелюб, блуд, нечистота, окультизм – це далеко не весь перелік того, чим вони займаються.

На 100 дітей один учитель

А тепер про дітей... Якщо дорослі не чують і не вивчають Слово Боже, то діти тим більше. Вдома вони тяжко працюють, носачи воду від свердловини, турбуючись про молодших братиків і сестричок, працюючи на городах і в садах. Більшість шкіл – приватні, тобто платні, а більшість батьків не мають змоги платити за навчання. У державних школах рівень навчання дуже низький – на 100 дітей лише один учитель.

У кожному містечку багато мечетей, молитва транслюється через

гучномовець. Мусульмани не втрачають часу, навертають людей в свою віру. Але і в протестантських церквах є народжені згори люди, яким не байдужа доля угандійців, особливо дітей.

За час перебування ми провели чотири дитячі табори у різних місцях зі сходу на захід Уганди, а також по чотири тренінги для пастирів і дитячих служителів (якщо так можна їх назвати, бо жоден з них не має ні Біблії, ні програми і сам нічого не знає про служіння). Завдяки цьому близько 1000 дітей та біля 300 їхніх батьків почули Євангелію Ісуса Христа! Ми дякуємо Богові і всю славу віддаємо лише Йому!

І якщо Господь дозволить, ми плануємо знову поїхати в Уганду. «І, як звістили Євангелію тому містові і учнів багато придбали, вони повернулися в Лістру, та в Іконію, та в Антіохію, душі учнів зміцнюючи, просячи перебувати в вірі, та навчаючи, що через великі утиски треба нам входити у Боже Царство» (Дії 14:21-22).

Потрібно підкріпити навчених, підняти нових дитячих служителів. Отже, ми маємо велику потребу в команді дитячих служителів (посвячених, жертвних, з простим рівнем англійської мови), маємо потребу в фінансах на переліт і для закупівлі продуктів, щоб годувати дітей.

Величезна подяка усім, хто був дотичний до цієї місіонерської поїздки в Уганду (молитовно, морально, духовно, матеріально, фінансово). Нехай Господь благословить кожного у стократ!

Тетяна СЕРДЮК.

Координатор відділу євангелізації дітей та підлітків УЦХВЄ.

ОЗНАКИ НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

«Коли хто не народиться згори, не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

Відродження, або народження згори, чинить зміни у всій природі людини. Святий Дух творить в нас нову, небесну і безсмертну природу, яка в Писанні називається «духом». Занапащена природа людини складається тільки з тіла і душі, та коли людина відроджується, у ній народжується дух як іскра від вічного вогню Божого життя і любові. Ця іскра робить того, хто її отримав, причетником Божої сутності. Відтепер людина складається з трьох частин: тіла, душі і духа, і дух стає владною силою серед них трьох.

Учудовому розділі про воскресіння – 1 Кор. 15 – ці відмінності описані дуже добре: «... сіється тіло звичайне, встає тіло духовне, є тіло звичайне, є й тіло духовне. Так

написано: «Перша людина Адам стає душею живою», а останній Адам – то дух оживляючий. Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне» (1 Кор. 15:44-46).

Спочатку ми перебуваємо в природному або душевному стані, як і перший Адам; потім, через відродження, ми переходимо в інший стан і стаємо власниками «духа оживляючого». Без цього ніяка людина не може побачити Царства Небесного і увійти в нього.

Поки цього не станеться, люди ніяк не зможуть прийняти істини, бо людина тілесна не приймає речей, що від Духа Божого, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. «Бо думка тілесна – то смерть, а думка духовна – життя та мир» (Рим. 8:6). Новий, небесний спосіб мислення може бути створений лише силою Всемогутнього, а інакше людина перебуває в стані смерті.

Видимі ознаки небесного народження

Перш за все, відродження буде очевидним, якщо є усвідомлення гріховності. Це абсолютно необхідна ознака роботи Духа Святого. Нове життя, входячи в серце, спричиняє насамперед сильний внутрішній біль.

Бог не одягає людину, якщо спочатку не роздягне її догола. Він не оживляє її за допомогою Євангелія, якщо спочатку не умертвить її за допомогою Закону. Якщо ви зустрінете людину, в якій немає і сліду усвідомлення власної гріховності, то можете бути певні, що над нею ще не попрацював Дух Святий, бо «як прийде, Він світові виявить про гріх, і про праведність, і про суд» (Ів. 16:8).

Коли Дух Господній дихає на нас, Він висушує всяку славу людську, а потім відкриває вищу і неминущу славу. Не дивуйтеся, якщо таке усвідомлення гріховності іноді буде надто болючим і тривожним, але й не осуджуйте тих, у кому воно проявляється не дуже сильно, бо скрізь, де гріх оплаканий, сповіданий, залишений і зненавиджений, ми бачимо явні наслідки роботи Духа Святого.

Правда, багато страхів і сумнівів, які супроводжують усвідомлення гріховності, походять не від Духа Божого, а від сатани або від зіпсованої природи. І все-таки, справжнє і глибоке усвідомлення своєї гріховності абсолютно потрібне, і там, де воно не відчувається, народження згори ще не відбулося.

Справжнє навернення можна розпізнати за ознакою простої віри в Ісуса Христа... Багато людей думає, що Господь Ісус Христос має силу, щоб пробачити минулі гріхи, та вони не покладаються на Нього, щоб Він зберіг їх у майбутньому. Вони довіряють Йому свої минулі роки, але не довіряють майбутнє, тоді як в Писанні ніде не йдеться про те, що Христос здійснив розділене на частини спасіння.

Він забрав або всі наші гріхи, або ні одного. Він спасає нас або не спасає. Нехай буде благословення Його Ім'я, бо сказано: «І в усім, у чому ви не могли виправдатися Законом Мойсеевим, через Нього виправдується кожен віруючий» (Дії 13:39).

Разом з неподільною вірою в Ісуса Христа має бути також щире покаяння у гріхах... Грішник не може дивитися на Спасителя з сукими очима і кам'яним серцем.

Ще один доказ того, що душа придбана для Христа, – справжня переміна способу життя. Якщо людина не живе інакше, як жила до цього, – і вдома, і в суспільстві, то її покаяння варте співчуття, а її навернення – фікція. Повинні змінитися не тільки вчинки і мова, але також дух і характер людини...

Ми маємо бачити у новонавернених також справжню молитву. Якщо немає молитви, душа мертва... Віра – найбільший результат євангельської звістки, але справжня віра завжди молиться. Доказом, який дав Святий Дух Ананії і який переконав його в наверненні Савла, не були голосні слова про віру, – сказано було: «Ось бо він молиться».

У новонаверненого має бути помітна готовність бути слухняним Господу у виконанні всіх Його повелінь. Соромно, якщо людина заявляє, що вона – учень Христа, і водночас не бажає знати волі свого Господа з тих або інших питань або навіть ухиляється від послуху, коли знає цю волю. Як може бути людина учнем Христа, якщо вона живе в прямому непослуху Йому?

Якщо новонавернений заявляє, що він знає волю Господню, але не буде її виконувати, він не спасений.

ВІРУЮ

ВЕЛИКА ТАЄМНИЦЯ

Свято Різдва Христового – радісні дні для всіх християн. Попри різні традиції, національний колорит та різний час святкування, для всіх це радість. Люди забувають про гіркоту, проблеми і негаразди, обмінюються подарунками, привітаннями. І будьмо відвертими – радість ця часто підкріплюється міцними напоями. Так зовсім втрачається зміст Різдва. Люди забувають про втрату, котрої зазнали Небеса, щоб земля отримала надію.

Ми не бачимо біля Немовляти ангелів, як у печері, де був гріб Господній. Від Немовляти не виходило фізичне світло, як це зображають художники на своїх картинах. Немовля Ісус не творило чудеса, як про це розповідають легенди.

І все ж у яслах сталося величне чудо, і це чудо – Саме Немовля. Хоча Він народився, як народжуються всі діти на світі, але Його тіло було безпосереднім творінням Бога і тому не мало жодного гріха чи вади: «... що не з крові, ані з похадливості тіла, ані з похадливості мужа, але народилося від Бога» (Ів. 1:13); «Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Іс. 7:14); «І Ангел промовив у відповідь їй: Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!» (Лк.

1:35); «Тому то, входячи в світ, Він говорить: «жертви й приношення Ти не схотів, але Тіло Мені приготував» (Євр. 10:5).

Через народження Ісуса Христа Бог увійшов у сім'ю людства (це воїстину таємниця благочестя). Він не лише став Мужем скорботи (Іс. 53:3-4). Він прийшов у цей світ і як Спаситель, взявши на Себе гріхи всіх нас (Іс. 53:6).

Проте Немовля у Вифлеємських яслах виглядало, як усі немовлята світу. Як людство мало дізнатись, що тієї ночі народився Спаситель? Людство тоді ділилося на юдеїв та язичників. Юдеям Бог звіщає про народження Спаса через пастухів, язичникам – через мудреців.

«А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою. Аж ось ангел Господній з'явився коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашилися страхом великим. Та ангел промовив до них: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2:15).

Цю звістку ангела підтримав спів ангелів, котрі звіщали пастухам про народження Спасителя словами своєї пісні: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля».

«І на землі мир»... Про який мир тут йдеться? Цей мир приніс на землю Христос – мир грішника з Богом завдяки крові, пролитій на Голгофі за гріхи світу. І проповідь, і спів у різдвяну ніч звістили людству про народження Христа Спасителя. І з тих пір звістка про

Христа звучить у проповідях і піснях. Ці два види благовісту повинні займати найвище місце у зв'язці Доброї Новини.

Представників язичницького світу – мудреців – Бог привів до Немовляти через небачену доти зорю: «Коли ж народився Ісус у Вифліємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу і питали: «Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому» (Мт. 2:1-2). Видатний німецький астроном Йоганн Кепплер припускав, що ця зоря засяяла в результаті зближення двох планет – Юпітера і Сатурна.

«І ось зоря, що на сході її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитячко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитячко з Марією, Його матір'ю. І вони впади ниць, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну» (Мт. 2:9-11). Мудреці, що схилилися до землі перед Ісусом, – це пророка картина тієї величної події, про котру читаємо: «... щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:10).

Бог втілює! Син даний нам! Він – Порадник в цьому непевному і хибному світі. Він Бог сильний! Навіки скинені з п'єдесталів лебеді, кровожерливі кумири, людству дані вічні і непохитні цінності. Він – Батько вічності! Він – Князь миру!

Сьогодні наше суспільство вкинуло у вогонь вчення так званих «великих вчителів», що довели до катастрофи мільйони людей,

державні мужі позаносили у свої кабінети Біблії, поклали на них руки, присягаючи на вірність народам. Але...

Погляньмо на наші свята, весілля, христини, поминки. Як жорстоко витіснено з культури ім'я Боже, ім'я Ісуса Христа, владі і миру Котрого немає меж. Ми вже давно не войовничі атеїсти, і не будівники «світлого майбутнього», але Ісуса Христа, як і колись, соромимося. Хіба Ісус нам потрібний лише для відзначення свят? Чого ж нам очікувати з таким

ставленням до втіленого Божого Сина?

І в чому ж тоді зміст Різдва Христового? Його ясно виразив ангел у привітанні Йосипові: «Коли ж він те подумав, ось з'явився йому ангел Господній у сні, промовляючи: «Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачате в ній – то від Духа Святого. І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт.1:20-21).

Ісус Христос – спасіння людства. Крім Христа, немає іншого шляху людини до Бога. «Бо під небом немає іншого Ймення, даного людям, щоб ним би спастися ми мали». Це ясно вказує на те, що ціль народження Ісуса Христа – звільнення усіх людей від кайданів гріха й сатани.

Як прикро дивитись на те, що багато людей, які вважають себе віруючими, залишаються в кайданах гріха й сатани; не підкоряючись благословенному керівництву Духа Божого у своєму житті, вони стають невольниками й рабами князя цього світу – диявола.

Але сьогодні ще є час оговтатися, зупинитися, повернутися у Батьківський дім. У Вифлеємі народилася велика Надія світу, величний Дар для всіх знедолених і пригноблених.

У славний день Різдва Христового Спаситель кличе всіх людей у дім весільної гостини. То невже ж ми відкинемо Його заклик? Адже він звучатиме не вічно.

Не відкиньмо Його милосердя і прощення. Можливо, для когось це останній шанс примиритися з Богом і скоштувати повноту Різдвяної радості.

Може ти, дорогий друже, досі думаєш, що досить дотримуватися традиції, кланятися зображенню Немовляти у яслах... Твоє спасіння – у твоїх руках.

Біблія – найсправедливіша з усіх книг на землі. Ось що вона говорить про останнє з'явлення Христа всім народам: «І я бачив престола великого білого, і Того, Хто на ньому сидів, що

від лиця Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлися. І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і ада дали мертвих, що в них, і

суджено їх згідно з їхніми вчинками. Смерть же та ад були кинути в озеро огняне. Це друга смерть, озеро огняне. А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне» (Об. 20:11-15).

Небесний Отець давно чекає на тебе! Підійди до Нього, впади в Його обійми, і ти переживеш справжню радість. І ангельський хор знову заспіває пісню хвали: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля».

Олег КАРПЮК.

СТРИБОК У НЕВІДОМІСТЬ?

«А помре чоловік – і зникає, а сконає людина – то де ж вона є?» (Йов. 14:10).

Те, що кожному належить вмерти, – ні для кого не секрет. Нерозумно було б заперечувати цей факт. Але що ж стається, коли життя закінчується? Чи можна відповісти на це запитання? Зазвичай кажуть так: «Точно сказати неможливо. Це як стрибок у невідомість».

Разом з такими суперечливими і непевними точками зору існує чітка відповідь, яку Бог дає кожному, хто щиро звертається до Нього і готовий слухати Його Слово. Бо саме в Його Слові насправді можна знайти правдиву інформацію про майбутнє людини, і не тільки якоїсь окремої людини; там написано про майбутнє народів і цілого світу. Бог знає майбутнє так само добре, як і теперішнє.

Чи дійсно смерть – це такий собі стрибок у невідомість? Ні! У Своєму Слові Бог говорить: «І я людям призначено вмерти один раз, потім же суд» (Євр. 9:27).

Отже, ми можемо знати, чого чекати. Хіба цього не треба боятися? Слово Боже говорить: «Страшна річ – упасти в руки Бога Живого» (Євр.

10:31).

Але чи так неминуче – боятися того страшного суду?

Ні! Бог у Своїй любові рятує людину від цього. У Своїй милості Він спасає всіх, хто смиренно приймає вирок Біблії і визнає себе грішником та впокорується перед Ним.

Осудження, на яке вони заслуговували, забрав Господь Ісус на хресті, зайнявши їхнє місце. Тому вони не прийдуть на суд – Сам Ісус це говорить в Євангелії від Івана 5:24.

Їхні гріхи прощені, тому що ці люди повірили в Нього як свого Спасителя. І тепер на них чекає вічне блаженство.

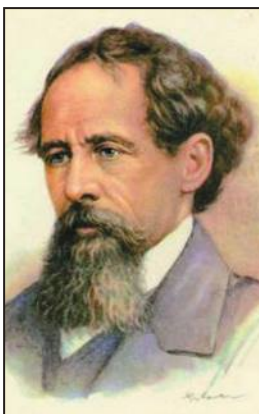
Але це можливо тільки за однієї умови – треба прийняти прощення гріхів через жертвну смерть Ісуса Христа на Голгофському хресті.

Різдвяні історії Чарльза Діккенса

Існують твори, які варто прочитати, деякі навіть не раз. Проте шедеври літературного мистецтва хочеться перечитувати ще і ще. І кожного разу, читаючи знайомі слова й сюжети, ми відкриваємо для себе щось нове.

До таких творів належать «Різдвяні повісті» англійського письменника Чарльза Діккенса. Піднявшись із самих низів англійського суспільства, пройшовши нелегкий шлях простого робітника на фабриці, переживши сором банкрутства свого батька й неспроможність розплатитися з боргами, знаючи, що насправді означають слова «важкою працею проторити шлях у життя», Діккенс пише низку повістей, які зачаровують своєю казковістю й зворушливістю.

Упродовж 1843-1848 рр. перед Різдвом друкувалася нова повість, яку читачі сприймали як найкращий дарунок на свято. Ці твори

були надзвичайно популярними в лондонської публіки. Та й нині вони не менш актуальні. Адже й досі, характеризуючи жадібну людину, ми можемо сказати: «Ти – Скрудж», і усе стає зрозуміло.

Ці повісті відображали як певні містичні моменти, так і цінності, які ми пов'язуємо з так званою «вікторіанською епохою». Адже автор жив і творив саме в той період, і християнський світогляд та цінності пронизують його твори.

У них завжди перемагають добро й правда. Багато хто каже, що ці твори дещо наївні. Але кожному з нас хочеться пережити момент чуда й простого дотику до надприродного. А коли ти виріш у Бога й

розумієш, що Він змінює серця людей, то погоджуєшся, що саме так і можуть ставитися з людьми чудесні перетворення.

Цей цикл повістей мав таку популярність, що багато письменників у 60-80 рр. XIX ст. копіювали Діккенса: від Льва Толстого з його пасторальними творами до атеїста Анатолія Франса.

Якщо ви хочете поринути в атмосферу Різдва й різдвяної містерії – прочитайте ці повісті. Та пам'ятайте: при читанні Бог буде ставити вам запитання, як ви живете і чи помічаєте тих, хто живе поряд із вами...

slovovchitelyu.org.

КОЛИ СВЯТКУВАТИ РІЗДВО ВТІКАЧІ

«Чимало українців вже вирішили поміняти власний календар урочистостей на користь святкування Різдва Христового 25 грудня. Адже багато з нас подорожують світом, мають друзів і знайомих у Європі та США, спілкуються з іноземцями через соціальні мережі, – пише правовий експерт Максим Васін. – Тому хочеться повернути Різдву чільне місце в зимових святкуваннях замість «новорічної» ейфорії, яка залишилася нам у спадок від радянського режиму».

Кілька фактів допоможуть нам подивитися на Різдво новими очима. 25 грудня – це не католицьке і не польське Різдво, як досі багато хто може думати, а – християнське. Більшість християн у більшій частині світу відзначають Різдво саме 25 грудня. І не лише католики, але й протестанти (які становлять більшість у США та значній частині Європи) і православні Вселенського патріархату в Туреччині та Греції, у США та Канаді, а також православні церкви Румунії та Болгарії. Греко-католики Канади, Бразилії, Аргентини теж перейшли на новий стиль і святкують Різдво 25 грудня.

Коли ж відзначають «православне» Різдво?
Собор у Константинополі 1923 року вирішив, що православні християни згідно із григоріанським календарем мають відзначати Різдво Христове 25 грудня. На це погодилися всі країни, окрім Радянського Союзу. Виходить, Україна досі залишається у радянській (а тепер – російській) парадигмі, святкуючи Різдво 7 січня у компанії з Росією, а також Казахстаном, Киргизстаном, Сербією та Грузією.

Різдво Христове чи Новий рік

Задум більшовиків полягав у тому, щоб поступово замінити християнські традиції атеїстичною ідеологією. Починаючи з 1929 року в СРСР святкування Різдва було офіційно скасовано. А з 1948 року перший новорічний день став для радянських громадян святковим і вихідним. Різдвяна зірка на ялинках стала п'ятикутною, подарунки дітям почав роздавати не Святий Миколай (себто Санта Клаус), а самозванець без роду і племені – Дід Мороз. У такий спосіб святкові настрої радянських віруючих були змінені з Різдва Христового на непомітний раніше і цілком безбожний Новий рік. Чи не час нарешті переглянути ці традиції?

Європейський вибір України

Російська агресія як реакція на європейський вибір України все більше спонукає українських громадян повернутися до загальнохристиянських цінностей, на основі яких побудовані розвинуті західні держави. І розділити радість Різдва Христового з двома мільярдами християн по всьому світу – це особливе відчуття єдності. Для віруючих людей важливе перенесення уваги зі світського свята на релігійне, адже тоді міняється вся атмосфера передсвяткових очікувань і в наші душі просякає все більше світла Христової зірки.

Тоді, понад 90 років тому, радянська влада змінила ці святкові акценти на користь атеїзму. Настав час відновити баланс та святкувати Різдво разом із усім світом.

Коли ж справжнє Різдво?

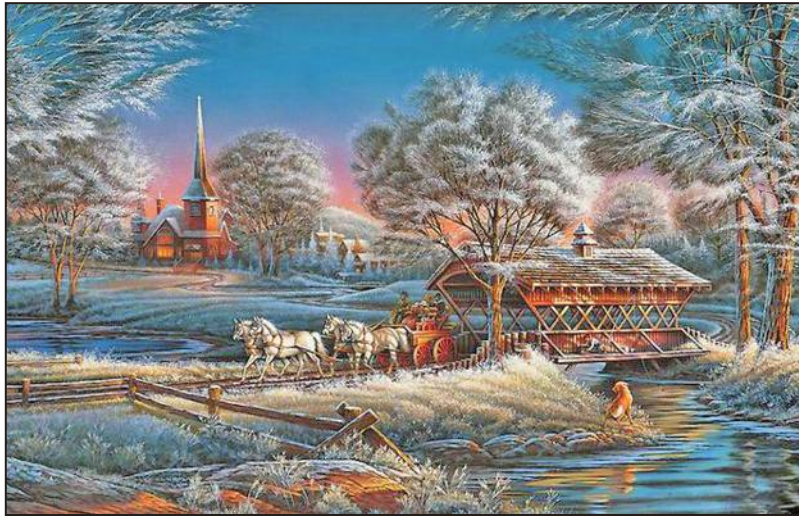
Чому в усьому світі Різдво відзначають 25 грудня, а в Росії та інших країнах – 7 січня? Чому дати народження Ісуса Христа різні?

Насправді, православні, католики і протестанти відзначають Різдво в один день – 25 грудня, але за різними календарями.

Сучасне суспільство живе за григоріанським календарем, який ввів 1582 року папа римський Григорій XIII. Цей новий календар так і назвали – «новий стиль». Різниця між двома стилями кожні 100 років зростає на один день. Нині юліанський календар відстає від григоріанського на 13 днів.

У той час, як в Європі появилася новий, григоріанський календар, в Росії продовжували користуватися юліанським. Коли в 1918 році влада ввела григоріанський календар і в Радянському Союзі, Церква такого рішення не схвалила.

У 1923 році з ініціативи Константинопольського патріарха відбулася на-

рада православних церков, на якій було прийнято рішення про виправлення юліанського календаря – так появилася «новоюліанський» календар.

Російська Православна Церква не змогла взяти в цій нараді участі. Проте патріарх Тихон таки видав ухвалу про перехід на «новоюліанський» календар. Але це викликало протести в церковному народі, і ухвала була скасована менш ніж за місяць. Таким чином, католики і протестанти, що живуть за григоріанським календарем, зустрічають свято Різдва Христового в ніч з 24 на 25 грудня.

У ніч з 6 на 7 січня свято Різдва Христового відзначають Українська, Грузинська, Російська, Єрусалимська і Сербська Православні Церкви, афонські монастирі, а також багато католиків східного обряду (зокрема Українська Греко-Католицька Церква) та частина російських протестантів.

Усі інші 11 Православних Церков світу святкують Різдво Христове, як і католики, в ніч з 24 на 25 грудня, оскільки користуються «новоюліанським» календарем, який поки що збігається з григоріанським.

Різдво в мусульманських країнах

У багатьох мусульманських країнах дотримуються стійкої моделі поведінки під

час релігійних свят християн. Звичайно, ніхто з мусульманських богословів не закликає святкувати Різдво Христове (тим більше, що у мусульман є своє «різдво» – день народження пророка Магомета).

Проте оскільки Ісус Христос вважається в ісламі пророком, мусульмани мають повне право привітати своїх сусідів і близьких християн з Його днем народження. Правда, при цьому улеми (богослови) рекомендують уникати активної участі в різдвяних церемоніях і гостинах, прикрашати своє житло ялинкою з іграшками і тим більше вшановувати такого незрозумілого персонажа, як Санта-Клаус. Хоча турки, наприклад, до цього діда ставляться набагато терпиміше, адже саме на території сьогодишньої Туреччини, в містечку Демре служив прототип Санта-Клауса – архієпископ Миколай, святий Миколай Чудотворець.

Але мусульманська Туреччина, швидше, виняток з правила – у цій світській і «туристичній» державі за простою можна побачити не тільки різдвяну символіку в комерційному побуті, а й навіть ялинку з Санта-Клаусом.

Комерційним інтересом обумовлені і різдвяні дні в мусульманській Малайзії. До християнського свята вони мають відношення лише прикрасою супермаркетів і закликальниками в костюмах Санта-Клаусів.

Спокійно ставляться до святкування християнського Різдва в Лівані. І не тільки тому, що ця країна позиціонує себе як світська держава, а й тому, що 30% її населення – християни.

Скромно, але законно святкують Різдво іранські християни (в основному вірмени і ассирійці). Хоча в цілому будь-яка пропаганда західних цінностей в Ірані заборонена, 24 грудня – це внутрішньогромадське християнське свято. А на різдвяній вечері іранських християн можуть бути присутніми друзі і родичі мусульмани.

Терпимість до Різдва властива біль-

шості мусульманських країн. Богослови у своїх фетвах (рішеннях) нагадують, що мусульмани терпимо ставилися до християн ще за часів пророка Магомета. Хоча, зрозуміло, існують і радикальні заборони будь-якого спілкування з невірними.

Наприклад, офіційно заборонено святкування Різдва в Саудівській Аравії. Це логічно для країни, в якій заборонено публічне сповідання будь-якої, окрім мусульманської, релігії. За цим пильно стежить релігійна поліція – муттаваль.

Святкування Різдва – одна з найкращих традицій християнства. Це свято за значенням таке ж, як Великдень. І попри відмінності в деяких нюансах святкування день Різдва Христового наповнює душі всіх християн єдиною, світлою радістю.

З Різдвом вас, брати і сестри!

«А Іван говорив до людей, хто приходив хреститися в нього: Роде зміний, – хто навчив вас тікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння» (Лк. 3:7-8).

Подія, про яку пише євангеліст Лука, своєю масштабністю нагадувала народне заворушення. За короткий час звістка про людину в одязі з верблюжого волосу з блискавичною швидкістю облетіла Єрусалим, Юдею, околиці Йорданські. Байдухих майже не було: пани і раби, рибалки та воїни, домогосподарки і священники – усі повернулися в бік Йордану. Це не була запланована акція на мальовничому березі річки із запрошеними і програмою заходів.

Динамічним поштовхом, який одночасно пробудив тисячі людей, була натхненна проповідь Івана. «Був голос Божий до Івана» (Лк. 3:2) – сповіщає євангеліст. Пряме відкриття від Бога – ось та обставина, яка змусить прислухатися до нашої проповіді навіть ворогів.

Порожній храм в Єрусалимі спонукає первосвящеників терміново відрядити поважну делегацію, завданням якої було з'ясувати в Івана: «Хто ти?». «Я – голос...» – була відповідь (Ів. 1:23).

Ось де справжній приклад глибокого смирення служителя і пророка. Я – голос, я пролунав і затиш, я знаряддя, інструмент в руках Божих. Тому саме про Івана говорить Христос: «Із народжених жінками не вставав пророк більший за Івана».

Уся велич служителя і пророка – бути покірним голосу Божому, розуміючи, що все, що він має, – не його, а від Господа.

Величезний натовп схвилювано слухав і зачудовано дивився на тих, хто заходив у воду і хрестився. Ось знову підійшли люди, і раптом юрба здригнулася від несподіваних слів: «Роде зміний, хто навчив вас втікати від майбутнього гніву?».

Втеча як засіб захисту не раз допомагає людині у найнесподіваніших ситуаціях. Втеча – не завжди поразка, але завжди – вихід із становища.

Пам'ятаєте учнів, які були з Христом в Гетсиманському саду. Коли вони побачили, що йдуть священники й озброєні вояки, щоб взяти Божого Сина, то залишили Його і повтікали. Один з них навіть одяг свій залишив і втікав голий, тому що прийшла небезпека.

Іван бачив людей, які йшли до Йордану. Деякі йшли щиро, бачили свій стан і розуміли, що їм потрібне глибоке каяття. Але були інші, яким він сказав ці слова: «Хто навчив вас втікати?».

Деякі втікають у високі гуманістичні ідеї і готові заради них пожертвувати навіть життям. Та спокою в цьому не знаходять.

Часто люди шукають заспокоєння у матеріальних розкошах. Проте і в цьому немає спокою.

Багато людей втікають у світ наркотиків та алкоголю, у світ розпусти. Втікають і вважають, що вони там забудуться.

Багато людей хочуть втекти від самих себе, але найбільш

поширений засіб втечі сьогодні – релігія. Люди масово втікають в релігію, наслідуючи інших, шукають заспокоєння для своєї душі. «Хто вас навчив, – запитує Іван, – утікати від майбутнього гніву?».

Це природна реакція живої

істоти – утікати, коли небезпечка. І в духовному житті також. Але куди? Куди бігти, де знайти спокій для своєї душі?
У християнській Україні тисячі різних вчень, різних сект, різних напрямків, відроджується язичництво. Люди кидаються туди-сюди, а це на руку сатані. Ворог душ людських зацікавлений в тому, щоб люди бігли не знаючи куди. Але Бог, звертаючись до нас через свого пророка, каже: «Зупиніться на ваших дорогах!». Щоб втекти від гніву, потрібно не бігти, а зупинитися. Зупинитися на своїх дорогах і роздвигатися, розпитати, де добра дорога, знайти її і йти нею.

Христос Ісус – Син Божий, про Якого Іван Хреститель свідчив: «Ось Агнец Божий, Який бере на себе гріх світу», сказав: «Я – дорога, правда і життя». Щоб прийти, треба спочатку зупинитися, пильно роздвигатися і визначити, куди йти.

Христос спитав одного разу в учнів: «А ви за кого Мене маєте?». – «Ти Христос – Син Бога Живого», – відповів Петро. Це було відкриття від вічного Бога. Людина зрозуміла, що потрібно йти до Божого Сина, бо лише Христос може дати справжній спокій людям, які метушаться у цьому світі.

Син Божий кличе: «Прийдіть до Мене, всі стурдовані та обтяжені, – і Я вас заспокою!».

«Хто сказав вам втікати від гніву Божого? – запитує Іван і продовжує. – Створіть же гідний плід покаяння». Не можна в поспіху, у метанні туди-сюди створити достойні плоди каяття. Зупинімося на своїх дорогах і роздвигімося. Оцінімо ситуацію. Зважено обери́мо нову стежку. Подивімося в очі Христу.

Чи прийшов ти до Христа?

Микола СИНЮК.

